

[Jimmy Stahr]

med Iran er et sådant eksempel. Men disse problemer kan også opstå med det radikale forslag. Jeg tænker her på videresalg, ombytning osv. Vi skal arbejde for en så god kontrol som muligt, og vi har altså stadig tillid til justitsministeriet.

I virkeligheden kunne man sige, at de radikales 1978-forslag om totalt stop var mere konsekvent og lettere at overskue. Men som vi allerede dengang påpegede, var der vanskeligheder med definitionen af krigsmateriel, ikke mindst når det drejer sig om elektronik. Desuden var der den beskæftigelsesmæssige side af sagen og så måske den moralske.

Socialdemokratiet er absolut tilhænger af enhver form for nedrustning. Vi betvivler bestemt ikke de radikales holdning på dette område, og vi er ikke i tvivl om, at de radikale også lægger vægt på denne nedrustning. Jeg blev belært sidste gang om, at det faktisk næsten er de radikale, der har lavet den våbenlov, vi lever under. Jeg tror også, at de vil støtte ethvert fornuftigt initiativ i retning af nedrustning. Men vi mener, at det må være nedrustning i en større sammenhæng. Det synes jeg altså vi skal gøre noget for.

Der er noget paradoksalt i, at vi selv har et forsvar med våben, og at vi gerne vil sælge til de nordiske lande og NATO, men derefter over en bank anser alle andre lande for at være ufornuftige og voldelige, så dem vil vi i hvert fald ikke sælge noget til. Vi vil altså gerne eksportere revolvere til Vesttyskland, men ikke til Schweiz f.eks. Det er nogle bestemmelser, som vi altså ikke er glade for.

Vi kan acceptere den nuværende lov, og vi kan næppe overtale til at lave ændringer, men selvfølgelig skal vi gå ind i et fornuftigt udvalgsarbejde.

Hagen Hagensen (KF):

Egentlig kunne jeg vel nøjes med at henvise til, hvad justitsministeren har sagt her i dag. Det, han har sagt, kan jeg i et og alt slutte mig til på min gruppes vegne.

Men jeg kan for den sags skyld sige det samme om ministerens forængere – både den, der var i 1978, og den, der var i 1980, da et tilsvarende forslag fra det radikale venstre var til drøftelse. Også deres bemærkninger kan jeg fuldt ud slutte mig til. Det var for alle 3 ministres vedkommende en afvis-

ning af det fremsatte forslag, og sådan må det også være for vores vedkommende.

Loven om krigsmateriel er vel gammel, den er fra 1937, men den har netop kunnet bruges i årenes løb, fordi der ikke står nogen definition i loven af, hvad krigsmateriel er. Det overlades til kongelige anordninger og administreres af justitsministeren, idet hans tilladelse kræves til en hvilken som helst form for eksport af sådant materiel.

Ligesom vi var imod at ophæve våbenlovens § 6, da dette var til drøftelse, lige så vel er vi imod, at man nu skulle gå hen og lave et eksportforbud, om end det denne gang fra det radikale venstres side er med undtagelse af, hvad der kunne eksporteres til Norden eller til NATO-lande. Vi ser ingen grund til at lave en udskillelse af den art.

Vi finder, at det er nødvendigt for dansk forsvar at kunne importere dele, som vi skal bruge, hertil, og vi finder på samme måde, at vi også må kunne eksportere. Det er efterhånden ganske vanskeligt nærmere at fastsætte, således som tidens udvikling er, hvad der er, eller hvad der kan føres ind under begrebet krigsmateriel. Jeg tænker blot på den udvikling, der har været inden for den elektroniske branche. Det er jo kolossalt, hvad der er kommet til dér. Langt det meste af det bruges dog til formål, som jeg går ud fra vi alle sammen er enige om det skal kunne bruges til. Det må derfor være undergivet en konkret bedømmelse, om det i visse tilfælde indgår under begrebet krigsmateriel, således at der skal justitsministerens tilladelse til at udføre det. Der er både erhvervsmæssige grunde og andre grunde til, at man må have det på den måde, som vi har det nu.

Der er ingen af os, der ønsker – det vil jeg da gerne understrege – at vi skal udbygge voldsomt eller på nogen måde i det hele taget lave en våbenindustri som sådan, men at vi skulle afskære os fra på alle måder at have med våben at gøre, vil jeg anse for at være helt ved siden af. Jeg synes, at de grunde, der er nævnt her, helt klart må føre til en afvisning af forslaget.

Jeg vil gerne føje til, hvad jeg har gjort før, når det har været til drøftelse, at vi vil aldeles ikke være med til at forflygtige ministeransvaret. Den til enhver tid siddende justitsminister må have ansvaret, og vi ønsker ikke en kontrol, der sammenblander, hvad